Ч. 116 Неділя 25 мая (6 червня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

По закритю Ради державної.

Парляменту у Відни вже нема, більша часть послів вже розїхала ся або розїздить ся домів — бо декотрі остались ще були, щоби нарадити ся над дальшою ситуациєю і над становищем своїх партий в будучности — і настала хвиля, в котрій кождий питає, що тепер дальше буде? — Отсе питанє, на котре в теперішній порі ще дуже трудно здати собі справу, трудно й відповісти. Якийсь парляментарист, котрий з верховодячими кругами стоїть в тісній звязи, відзиває ся у віденьскім Tagblatt-і ось як:

„Парляментарна сесия скінчила ся перед часом — сій сесиї зробили конець. Була безплодна і належить тепер до історії. Хоч і не будуть відбувати ся нові вибори, то все таки зроблено tabula rasa. Мимо всіх подій правительство стоїть свобіднїйше супротив партий. Коли в намірених переговорах з репрезентантами Нїмцїв („в політицї“ — каже він — нема і не повинно бути пропасти, через котру не дав би ся міст покласти) має бути знайдений modus vivendi, то не було би байдужим, щоби при відкритю нової сесиї можна говорити о зовсїм новій ситуациї. Тим менше було би то байдужим, що преці треба буде вибирати нову президию, в котрій, як до обставин, могла би меншість мати свою репрезентацию. Відповідно до тої нової ситуациї були би зложені і комісиї та розділені реферати“.

Отже головна річ в тім, чи з новою сесиєю настане нова ситуация. Отсе іменно не дасть ся нинї не то сказати, але навіть і предвидїти. Коли возьмемо на увагу то, що і нова сесия застане тих самих послів, котрі своїм поступованєм зробили так наглий і неприродний конець старій сесиї, то мусимо припускати, що мусїла би хиба настати якась радикальна зміна в поглядах і успособленю тих самих людий, коли-б они на новій сесиї мали вже зовсїм инакше поступати, як на старій. Виходить з того, що або мусїло би стати ся щось такого, щось так незвичайного, що від разу зробило би в тих людях рішучу зміну, або час межи одною, а другою сесиєю мусїв би бути так довгий, щоби він сам успокоїв тих людий, опамятав їх і звернув на иншу дорогу. Нам здає ся, що анї одно анї друге не єсть можливе, бодай не в такій мірі, щоби можна з новою сесиєю сподївати ся і рішучої зміни в ситуациї.

Нїхто не заперечить того, що парляментарну ситуацию опанувала ческо-нїмецка справа і около неї крутить ся цїла опозиция. Супротив сеї справи сходить все инше на другий плян. Давнїйше робили Молодочехи найбільшу опозицию, а коли правительству удало ся їх позискати, то їх ролю переняли Нїмцї. Всї инші опозицийні елементи опирались лиш або о Чехів або о Нїмцїв і тим визискували ситуацию і для себе. Се характеризує найлїпше неровзагу тих послів з меншости парляментарної, котрі в переконаню, що лиш опозициєю дасть ся щось узискати, ставали на переміну то по сторонї Молодочехів то по сторонї Нїмцїв, помагали раз одним, другий раз другим, в надії, що й они через то щось узискають. Річ ясна, що коли тепер розходить ся о зміну ситуациї, то сих послів опозицийних нїхто не буде брати в рахубу; они отже на новій сесиї будуть творити той самий елемент опозицийний, що і доси. Під сим взглядом ситуация не змінить ся. Розходить ся лиш о Нїмцїв і Чехів. Скоро Нїмцїв удасть ся так позискати до парляментарної роботи, щоби они бодай перестали держати ся обструкцийної політики то вже ситуацию можна буде уважати за поліпшену, але все-таки не за змінену. Ситуация моглаби хиба аж тогди змінити ся колиби Нїмцї і Чехи удало ся помирити. Однакож, о скілько з дотепер роблених в сїм напрямі проб можна вносити, до сего не прийде так борзо, хоч би й завели ся безпосередні переговори межи репрезентантами одного і другого народу в Чехах. Обі сторони мають задалеко ідучі претенсиї і жаданя, за далеко загнали ся в своїй нетерпимости национальній як щоби можна сподївати ся так борзо якоїсь зміни в їх дотеперішнім поступованю. Одні домагають ся і хотять як раз того, чого другі не хотять і чому найбільше противлять ся. Длятого гадаємо, що й нова сесия під сим взглядом не принесе нїякої рішучої зміни. Відносини заострили ся так, що майже не видко нїякого виходу. Одно хиба було би ще можливе — рішуча зміна в конституциї і склад парляменту на зовсїм нових основах. Але така зміна значила би зовсїм новий перестрій що найменше нашої половини держави, котрий не так легко зробити, як сказати, і до котрого ледви чи теперішне правительство малоби охоту і відвагу брати ся. Впрочім навіть і відносини ще не стали такими, щоби аж о тій евентуальности треба думати. Не виключена ще можність, що обі спорячі сторони, котрі надають головний тон парляментарній опозиции, хоч і не помирять ся вповнї з собою, то бодай порозуміють ся на стілько, що і парляментарна ситуация поправить ся. Як тепер річи стоять, то головне дїло в тім, що заведуть ся дїйстно якісь переговори в ческій справі і на якій основі.

31)

ГОРБАТИЙ.

(З польского — повість Йосифа Корженьовского).

(Дальше).

Той лист зворушив Мариняна до глубини душі. Він бачив в нїм стан ума і серця бідного старця і чув, якою пільгою буде для него вид почитаня і любви дорогої дитини, як конче потрібна єму та сердечна потїха, котрої кождий так бажає при кінци свого житя, в тих сумних хвилях, котрі день житя нахиляють до заходу і ведуть до вічної ночи. Тому постановив вдоволити его волю і на якийсь час покинути Варшаву. Але поява Каспра в мешканю панї Больковскої наповнила его великою тревогою. Хоч не бояв ся о серце Уршулї, хоч знав, що еї душа чиста, вільна від всякої сьвітової суєти не дасть ся збаламутити і звести з доброї дороги нїякими залицянями молодого розпустника, то однако знаючи его зухвалість, боявся також щоби він не довідав ся о відїздї его і Нарбута і не втиснув ся хитро до тихого мешканя безборонних женщин, щоби не задурив старушки своїм іменем, своїм маєтком і уданою благородностию своїх намірів. Одним словом бояв ся всього: і щоби звідси не вийшла яка прикрість для них, від котрої не було би кому їх заслонити, і удару для свого серця, котрого не міг би відтак нї пімстити нї влагодити.

В таких тяжких думках і припущенях всякого рода перебув Мариян цїлу ніч і заспув аж над раном.

Перед дванайцятою годиною пішов на Новоміску улицю. Нарбут лише що вернув від панї Цїшевскої. Був понурий і мовчаливий. Шумейкову, що допитувала ся о причину того гнїву відправив з нїчим і не відповів на еї питанє. То дало знов старушці причину, заки замовкла і взяла ся до панчохи шепнути Мариянови тихцем:

— Ось так все з тими Литовцями. Допитайте ся від котрого з них, чому він сумний або веселий, чому насупив ся або з якої причини засьміяв ся. Вже то правда — додала зітхаючи і накладаючи очки — як Господь Бог схоче покарати яку Домбску за еї гріхи еї предків, то певне видасть еї за Литовця.

Панї Больковска в часї розмов запитала Шумейкову, чи той молодий чоловік, що так помішав їх радість єсть братом Мариняна з тої самої чи з иншої матери, що такий не подібний до него і виявила свій погляд, але хоч то знамя, яке він має на лївім лици цїлком его не поганить, то все таки она могла его вилїчити з того. Тодї Нарбут здвигнувши раменами сказав:

— Будьте-но о то спокійні. Певне не будете его лїчити на то знамя, бо надію ся, що вже більше не постане тут его нога і ви нїколи его не побачите.

Хоч ті слова були вимовлені рішучим голосом, що здавалось вказував на певність старця, то однако они не успокоїли тревоги Марияна. Він лїпше знав легкодушність і зухвальства свого брат, знав що може молодість і пристрасть, котра не видавалась єму неімовірною для такої чудової дївчини навіть в серци зіпсутім і випаленім розпустою; тому цїлком не гадав, щоби Каспер відстрашив ся принятєм, якого дізнав і щоби лише тому відступив цїлковито від свого наміру. Випитуватись же Нарбута чому він такий певний того, показувати свій страх о спокій полишених без опіки женщин, відповити виїзду, виречи ся стрічи в вітцем і лишити ся тут, аби їх пильнувати, не сьмів і не міг. Бідний Мариян встидав ся, що любив, встидав ся як перед собою так і перед всїма. В таких непокоячих гадках перебув кілька годин. Коли виходив по снїданю, сказав Нарбут:

— Збирай ся Мариняне, бо завтра по снїданю їдемо.

— О, з того нїчого не буде — говорила панї Больковска — від обіду вас не пущу — ви приїхали до нас як по огонь. Насупились, скривились, лише зіпсували нам тих кілька годин. Я тих годин цїлко не числю, так як би їх не було. Мусите менї їх завтра віддати і то веселїйші і без тих примх, котрих причини не знаємо.

— І певне не довідаєте ся — відозвалась Шумейкова кладучи панчоху на колїнах і здоймаючи очки. — Або він що скаже. Ще такий не уродив ся....

О скілько доси зачувати, то на якісь переговори межи Німцями а Чехами ще не заносить ся. Розійшла ся лиш була насамперед глуха вість, що літом мають розпочати ся якісь переговори, тепер же доносять з Відня, що члени парляментарної комісиї Молодоческого клюбу перед своїм виїздом конферували з президентом міністрів, ґр. Бадени в справі переговорів з Німцями що-до розпоряджень язикових, а ческа Politik додає до сеї вісти, що проводирі чеські мали сказати, що нема й бесіди о тім, щоби Чехи перші витягнули руку до згоди. Ініцията мусить вийти від Німців або правительства, а Чехи в такім случаю будуть стояти на становищи повного рівноуправненя язикового. Немають однакож надії, щоби переговори могли довести до якогось успіху.

Німцям опозицийникам навіть і не при думці о якихсь переговорах з Чехами. Они в своїм маніфесті до виборців з дня 2 с. м. кажуть навіть, що мають надію, що їх нарід як і доси не ослабне в дальшій борбі та буде в нїй підпирати своїх послів. Так як тепер діло стоїть, вся дальша акция спочиває на правительстві, а що оно думає дальше робити, о тім доси ще не чувати нічого, отже на тепер остаєсь ситуация ще не выяснена.

Новинки.

Львів дня 5-го червня 1897.

— **Іменованя.** П. Міністер судівництва іменував ад'юнктами судовими ад'юнктів суду повітового: Іл. Весоловского в Солотвині для Сянока і Юв. Турек-Невидомского в Янові для Львова, а ад'юнктами суду повітового авскультантів: Йос. Шміда і Юл. Калужняцкого обох для Солотвини.

— **Перенесеня.** П. Міністер судівництва переніс ад'юнкта суду повітового Йос. Прокоповича з Солотвини до Янова.

— **Є. Е. п. Намістник** кн. Евст. Сангушко виїхав вчера разом з женою на кілька днів до Підгорець.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеграфів** оповіщує: З днем 8-го с. м. заведено на зелізничих стациях: Болшівці, Скоморохи старі і Липиця долішна при шляху Острів-Галич загальний рух телеграфічний з обмеженою службою денною.

— **Філія руского товариства педагогічного** завязує ся в Рогатині, а перший загальний збір філії відбуде ся дня 7-го червня. Комітет запрошує на ті збори всіх приклонників народного шкільництва, а особливо Вп. учителів рогатинського і сусідних округів. Порядок дневний: 1) вступне слово; 2) вписи членів; 3) вибір виділу; 4) відчит і дискусия над ним; 5) внесеня членів.

— **Коломийский „Боян"** при співучасти коломийских руско-народних товариств та ласкавім співділі артистки драматичної п. Ф. Лопатиньскої з Чернівців, устроює ві второк дня 8-го н. ст. червня 1897 р. в сали „Сокола" вечер в XXXVI-ті роковини смерти незабутного Кобзаря Тараса Шевченка з слідуючою програмою: 1) Вступне слово. 2) Д. Січиньский „Вязанка з народних пісень" про хор мішаний з акомп. форт. 3) Фортепян виконає п. Ф. С. 4) „Причинна", Т. Шевченка виголосить п. І. Біберовичева. 5) Шевченко-Лисенко: а) „Як би мені мамо намисто", б) „Ой місяцю" сопранове сольо відспіває артистка драм. п. Ф. Лопатиньска. 6. а) Н. Кумановский: Трета вязанка з народних пісень", б) П. Вахнянина: „Ой ішли наші славні Запорожці" хори мішані. 7) „На спомин Тарасови" Кс. Климковича виголосить п. Л. Г. 8) Вільбоа: „Моряки" дует про тенор і барітон відспівають оо. К—р. і К. 9) П. Піщиньский „Закувала та сива зазуля" хор мужеский з акомп. фортеп. По концерті комерс в бічній сали. Вступ на салю: льожа 3 зр., крісла на бальконї і першорядні на сали 70 кр., в дальших рядах 50 кр., партер 30 кр., для учеників, селян і гарнізону 20 кр. Датки приймає ся. Початок точно о годині 8-ій вечером. Дохід на тов. „Шкільна поміч в Коломиї". Білетів дістати можна скорше в „Народній торговли" а від 7-ої год. вечером при касї. Місцевим запрошень не висилає ся.

— **З'їзд товаришів,** що складали іспит зрілости в акад. гімназиї в р. 1887 відбуде ся у Львові дня 7 лат. червня. З'їзд розпічне ся соборною службою Божою за упокій души дир. о. Вас. Ільницкого, проф. Мих. Подолиньского і тов. Юрия Голоти о годині 10 рано в Волоскій церкві. Просимо всіх товаришів явити ся на богослуженю як найчисленнійше. Про дальшу програму довідають ся товариші на місци. (Всї рускі і польскі часописи просимо повторити сю звістку). За комітет: *Лев Левицкий. Йос. Зацерковний.*

— **З Стрия** пишуть, що від нинїшного дня (5 червня) розпочинає там руский театр ряд представлень в сали „Ресурси" в Краківскім готели. В місті завязав ся комітет стрийских Русинів, що взиває всю руску публику як місцеву так і доохрестну до пильного відвідуваня театральних вистав, котрих буде всего вісїм і на котрі складає ся добір самих нових, переважно оригінальних штук. Театр руский не був вже в Стрию більше як два роки, персонал его нині вповні скомплетований, бо при нових силах є також майже всі давні, звістні вже з своєї вправи. На перше представлене буде відограна оперета Целлера і Веста „Пташник з Тироля"; в неділю 6-го „Пахмарило" Грінченка, а ві второк „Ой не ходи Грицю та на вечерниці".

— **О. Севастиян Кнайп,** о котрого смерти донесли ми за німецкими часописями, як тепер показує ся, не умер, а навпаки має ся значно лїпше. Дня 17-го мая в день своїх уродин був такий хорий, що здавало ся, скінчить житє, однако по кількох днях недуга перемогла ся і старенький добродій людскости приходить поволи до здоровля. Тепер числить він 77 лїт.

— **Пове-и.** З Темеровець доносять: Вилив ріки Лімниці дня 2 с. м. зробив найбільші шкоди в Темерівцях коло Галича, де крім затопленя сіножатий і пасовиск залила вода кільканайцять моргів найлїпших ґрунтів, зірвала насипи, що хоронили дорогу до Галича і забрала 60 метрів гостинця. Причиною таких великих шкід есть надто круте корито ріки доси ще не урегулюване.

— **Самоубийство.** Дня 3-го с. м. в полудне візвано поготівлє ратушкової стациї на Високий замок, де Александер В., ученик 6-ої кляси школи реальної стрілив до себе три рази в самоубийчім памірі. Два рази хибив, третий раз поцілив себе в шию і куля ударила о грудний мостик. Раненого заосмотрено і відставлено на хірургічну клініку.

— **Молода переступниця.** В німецкім місті Ґера відбув ся сими днями цікавий процес. Минувшого року в червни утїкла з дому родичів в Ґері 15-лїтна дочка Емілія Мотес. Она зайшла до місцевости Шварцбах і тут оповідала людям, що не знає свого походженя і названа, бо перед лїтами вкрали єї від родичів цигани, волочили довго з собою по всїх усюдах і аж тепер удало ся їй утечи від них. Її повірено і вскорі появило ся єї оповідане в часописях. Небавом зголосило ся подруже Феттерїв з Райхенбаху і зажадало видачі дівчини, бо після їх заяви пропала їм мала донечка в невияснений спосіб 27 падолиста 1888 р. Рівночасно допоминала ся о видане дівчини друга родина з під Липска, котрій також в своїм часї пропала дитина. Власти признали дівчину Феттерам і они забрали єї яко свою віднайдену дочку Ельзу. Дівчина скоро приноровила ся до нових родичів і обставин, в яких найшла ся і зуміла так обманювати, що всї їй повірили. Незвичайне обманьство було би може ніколи не видало ся, коли би не правдива мати молодої переступниці, що побачила в одній часописи фотографію нїби

— Що пізнав би Литовця — перебив Нарбут погладжуючи вуса.

— Що правда то правда — відповіла старушка — кождий честний, але що з тої честности —

— Коли о ній не говорить і не хвалить ся нею — перебив знов Нарбут. — От, дайтено вже тому спокій. Знаємо добре, що маємо о тім гадати. А що-до обіду — додав обертаючись до пані Больковскої — то лишимо ся, як вам то робить приемність. Але завтра виїздимо, пане Марияне, хочби лиш до Милосної на ніч.

Коли Мариян виходив, підбігла Уршуля до него, як був вже в дверех і подаючи єму руку сказала:

— До побаченя, пане Марияне, ще нині правда?

— Прийду, лише уложу свої річи — відповів.

— Що я тут зроблю без вас? — додала заклопотана. — Знов всьо забуду, чого від вас научила ся.

— Чи ви гадаєте — сказав Мариян дивлячись їй в очи — що я так довго буду сидїти на селї?

— Хто то може знати — говорила усьміхаючись — може отець вас задержить, може що лучити ся, що вам не позволить так скоро вернути. Знаєте, що мені приходить на гадку? Напишіть карточку до свого старого учителя і пригадайте єму его обітницю. Нехай лиш раз прийде, то я вже упрошу єго, щоби мені тимчасом заступив вас. Той старий дуже мені подобав ся і чую, що ми станемо скоро добрими приятелями.

— Добре, зроблю як хочете — відповів Мариян, потираючи чоло рукою, немов би хотів відогнати гадку — що нагле єму насунулась.

— Дякую вам — сказала, кивнувши головою. — А тепер ідїть і скоро пакуйте свої річи. А приходіть вчасно, щоби ми ще перебули цїлий вечер з собою.

Мариян пішов і коли майже заганяючись перейшов ринок, так ріжні думки втомили его, опинившись в своїй комнатї кинув ся на канапу і так якийсь час перележав.

Відтак встав, отворив куфер, добув річи, які мав забрати з собою, і почав їх укладати. Але вскорі і та робота показала ся більшою і тяжшою над его сили. Отже сів на своїм кріслї і підперши голову на руцї сидів так, шукаючи в собі якоїсь енергічнїйшої постанови, котра перехилила би вагу его будучности на одну або другу сторону. Тоді почув чиїсь кроки на сходах. Підніс голову, а в тій хвили отворили ся двері і війшов Гнатко спокійно і сьміло, з піднесеною головою, з гарним і благородним лицем, що притягала кожде око до себе і велїло покладати ся на правоту его серця. Мариян видивив ся на него так як би єго перший раз бачив; особливша гадка прийшла єму до голови і та постанова, котрої шукав, з'явила ся нагле і відразу поборола давнійші сумніви, з котрими довго носив ся.

— Що значить той клунок і ті річи? — спитав Гнатко. — Мариян замість відповіди подав єму лист вітця. Гнатко перечитавши его, зложив звільна і сказав:

— Очевидно мусиш їхати! Коли-ж їдеш? — спитав мимоволї спускаючи очи, бо бояв ся, щоби в тім запитаню не добачив Мариян, що він має охоту позбути ся его з міста.

— Завтра їду — відповів Мариян. — Поможи мені уложити клунок, або лїпше добери мені ти сам з річий то всьо, що як уважаєш буде для мене потрібне на селї; а я тимчасом попрячу в хатї і відложу собі який такий запас рисунків. Лише спіши ся Гнатку, бо я хотів би, аби ми мали нинїшний вечер і завтрішний ранок вільний.

Взяли ся оба до роботи і около шестої години вечером було всьо готове.

Тоді взяв Мариян капелюх і сказав:

— Ходи зі мною, Гнатку.

Гнатко не знав і навіть не догадував ся, куди він его веде; бачив лише, що Мариян дуже неспокійний і то застановило его. Коли опинили ся на Новоміскій улици перед добре знаною каменицею, звернув Мариян очи на лице приятеля, вдивив ся в него пронибаючим поглядом, відтак взявши его за руку і кріпко стискаючи єї, сказав:

— Ходи, запізнаю тебе близше з ними.

Гнатко подав ся назад наляканий, однако скоро поміркував ся і відповів:

— Але-ж Мариянe, я заболочений і невідповідно одітий.

— Або то такі великі пані — відповів Мариян — аби з ними робити такі заходи. Перепрошу їх за тебе.

І пішли; Гнатко ішов умисне поволи, придержував Мариянa, що майже біг по сходах, щоби мав час отямитись, охолоти і придавити сильне битє свого серця.

Коли війшли, звернули ся очи всїх на хорошого молодця, котрий їм так несподївано показав ся. Уршуля счервенїла ся побачивши свого знакомого оборонця, але єї змішане тревало лиш коротку хвилю і з щиростию благо-

нещасливої украденої циганами Ельзи. Она удала ся безпроволочно до Райхенбаху і там на місци доказала, що мнима Ельза то еї рідна дочка Емілія, що перед роком утїкла з дому зі страху перед карою. Дівчину арештовано, але она довго не хотїла признати ся. Аж по довшій слїдчій вязници признала, що дїйстно утїкла з дому і видумала історию о циганах, бо бояла ся кари за крадїж, якої допустила ся у своєї бабки. І у Феттерів украла золотий перстень. Суд засудив еї за крадїж і обманьство на 9 місяців вязниці.

— **Виділ станіславівскої філії „Просьвіти"** спрошує сим членів філії на віче просьвітне і загальні збори філії, що відбудуть ся в середу 16 червня 1897 в сали Седельмаєра о год. 2 по полудни з такою програмою: 1) реферат о. Андрія Пеленьского з Княгинич: Про годівлю і торговлю худобою і безрогами; 2) справоздане уступаючого виділу філії; 3) вибір нового виділу філії; 4) внесеня членів. — З огляду на те, що про годівлю і торговлю худобою і безрогами буде говорити чоловік, що з тими справами основно обзнакомлений і в своїм окрузї вже зорґанізував торговлю безрогами, просимо о численну участь і повідомлене тих членів, до котрих би наше оповіщене не дійшло. В теперішних тяжких для господарства рільного часах треба би нашим хліборобам глядати способу, як на своє вийти, а хто сам не може собі ради найти, най дивить ся на роботу тих, що повели господарку на нову дорогу. Нагоду подивити ся і познакомити ся з тою новою дорогою подасть як раз реферат о. А. Пеленьского на нашім вічу. За виділ філії товариства „Просьвіта" в Станіславові: *Др. Михайло Коцюба*, голова; *Прокіп Мостович*, секретар.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Добрі ради.

Не ходїть босо, а будете богачами!

Або то правда? — Коли не вірите, то спробуйте; а не хочете спробовати самі на собі, то бодай подивіть ся на жидів, а зараз зміркуєте, чи то правда, чи нї. Чи видко де, щоби жид або жидівка босо ходили? Хиба дуже рідко. Навіть найбіднїйший жид, справдешний голопятник, все ще бере на ноги бодай патинки; ба єму й того за мало, він ще натягає і панчохи на ноги. Правда, він сьвигить в них часом і голими пятами, але все-таки називає ся, що у него панчохи на ногах. Але вже трохи богатший жид або жидівка не вийдуть босо до міста хоч би й в найбільшу спеку. Наші люди вже не так; у нас навіть і богач не дуже радо затягає чоботи на ноги. Наші люди так вже звикли босо ходити, що убирати чоботи, то для них не конче приятно; їм далеко милійше, коли можуть босо ходити і коли у них ноги такі брудні, що можна бруд на них ножем шкрепатати. Босі ноги то знак бідности і дуже низької культури і цивілізациї. Прецї не живемо в часах, коли було досить вкрити лиш грішне тїло яким листком, або накинути на себе шкіру з якої зьвірини. Одїж і обув есть вже ознакою поступу в культурі і цивілізациї, а о людях, що більшу часть свого житя ходять на пів наго, годї сказати, що они культурні і цивілізовані. А де нема культури і цивілізациї, там нема й добробиту в народї, там нема і богатства. Хто убирає на ноги чоботи або черевики, той мусить і подумати о тім, звідки єму взяти обуви, він мусить шукати способу, яким би еї собі роздобути. Байдужий і недбалий чоловік буде й босо ходити, а байдужний і недбалий не стане нїколи богачем. Обув причиняе ся також і до здоровля чоловіка, она хоронить его від калїцтва і всїляких недуг, а здоровлє то найбільше богатство; хто его має, може тим лекше доробити ся всїлякого иншого богатства. Хто ходить босо, зрікає ся добровільно потреби обуви, а тим і обмежує, зменшає свою вигоду, але рівночасно зменшає і охоту до працї, зменшає меткість і рухливість; єму здає ся, що він тим заводить ощадність, а тимчасом він лиш сам себе дурить, бо чим хто менше має потреб, тим і менше шукає способів, як би ті потреби заспокоїти. Хто зрікає ся потреб, той і зрікає ся богатства, бо на що кому богатства, коли він немає потреб, які міг би богатством заспокоювати. З того всего виходить, що звичай ходженя босо стаєсь поволи і незначно причиною бідности. Отже не ходїть босо, не зрікайте ся добровільно потреби обуви, а будете богачами, бо будете мати одну причину більше шукати способу, яким би можна розбогатїти.

— **Робота в городі на червень:** Найважнїйша робота в сїм місяци — то підливане і полене. Підливати треба головно вечером а відтак і зрана. В полудне межи 11 а 3 год. не треба підливати. При полeню треба на то зважати, щоби всякий бурян виривати з корінем, а не зривати лиш зверха листе, як то у нас найчастїйше роблять сїльскі господинї. Також треба виполювати всяку хопту, заким ще зачне цвисти, і не викидати за пліт на улицю, але складати на купу і робити компости з неї. Бараболї, капусту, горох і фасолї треба підгорнути. Фасолї і горох треба затичити, а в горосї добре есть прививати вершки, щоби відтак був ріснїйший. Так само і молоденьким огіркам треба вершки зривати, до того ще треба під огірки класти ріща, щоб дощ не прибивал їх до землї. Грядки, з котрих збере ся сего місяця городовину, треба зараз перекопати і садити зимову городовину. Редьковку треба сїяти тепер лиш в місцях де есть тїнь. Під конець сего місяця а з початком слїдуючого есть дуже добре сїяти цибулю; она до осени не розвинесь на стілько, щоби в слїдуючім роцї зараз гнала в цьвіт і длятого можна мати з неї тогди зелену закришку.

— **Як вигубити усїльницї в городї.** Найлїпший і найпростїйший спосіб есть той: розпустити в 10 лїтрах води 2 кільо соли і 30 ґрамів салїтри і тою мішаниною добре скропити городовину, котру усїльницї присїли. На другий день знайде ся на земли богато нежививих усїльниць. Капусту треба тою мішаниною кілька разів поливати.

Телеґрами.

Віденъ 5 червня. На вчерашнім засїданю ради громадскої заявив бурмістр Люеґер, що в справі адреси против розпоряджень язикових зголосив ся був о авдиенцию у Є. Вел. Цїсара, але тимчасом настали звістні події парляментарні.

Берлин 5 червня. Процес Тавша і Лїцова закінчив ся вчера. Лїцова засуджено на два місяці арешту, Тавша увільнено. (Справа сфальшованя тоасту цїсарского).

Париж 5 червня. Президент Фор має 25 липня поїхати до Петербурга. З ним поїде мінїстер Ганото, шеф ґенерального штабу Боадефр і адмірал Жерве.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Скольього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: [illegible]

родної, доброї душі, що не уміє удавати, сказала урадована:

— Бабусю любі, отсе той сам пан, о котрім я вам говорила і котрий поміг пану Мариянові оборонити мене тодї, як пан Каспер напав на мене з своїми пяними товаришами. Дякую вам, дорогий пане Мариянe, що ви его привели, аби я ще раз могла єму подякувати.

— Прошу, прошу, я дуже рада і я також дякую вам щиро — сказала панї Больковска, приглядаючись єму пильно і в тїй хвили погадала: Шкода, що анї найменшого значку нема на его лици.

Старий Нарбут пригадав собі Гнатка ще з часів, як бував в Лукові і подякувавши также за оборону внучки сердечно его привитав. Тодї Мариян приступаючи до Уршулї, сказав:

— Бачите панї, я роблю то, що менї приказуєте. То пан Ігнатий Ленчицкий, син мого учителя, з котрим ви вже зробили добру знакомість. То мій сердечний приятель від дитиньства, під котрого опікою був я много лїт, тодї коли я сам не міг боронити ся, а мої пусті товариші шкільні знущались надї мною і напаствували.

І витягнув руку до Гнатка, котрий вхопив еї, сердечно стиснув, а в гарних очах хорошого молодця блиснула сльоза, котру всї присутні а особливо Уршуля замітила.

Таким способом зробила ся знакомість. Цїлий вечер перейшов весело. Уршуля порала ся і була дивно весела. Мариян спокійний, говірливий, так що здавало ся, немов би який тягар упав з его серця; навіть Нарбут розвеселив ся і наводив стару Шумейкову на що раз нові оповіданя о Литві і Литовцях.

По десятій розійшли ся. Панї Больковска просила Гнатка, аби до них часто навідував ся, Уршуля просила, аби привів їм свого вітця, а Мариян слухав тих запросин спокійно і з яким дивним довірєм. Коли були на улици і Гнатко, котрого голова кружляла і була немов запоморочена, хотїв сказати добранїч і побігти до дому, сказав єму Мариян:

— Переночуй у мене. Маю тобі ще щось сказати.

Гнатко пішов і розпочала ся розмова, котрої змісту можуть читачі догадати ся. Вже сьвічка догарала, а они ще сидїли. А коли утома дала чути ся і тому що говорив і тому що слухав, встав Мариян і сказав:

— Час нам трохи переспати. — Відтак приступаючи до приятеля і взявши обі его руки, додав: — Гнатку, тепер знаєш, чому я тебе там завів.

— Будь спокійний — відповів Гнатко — нїхто не посьміє приступити там без моєї відомости.

— Гнатку — говорив Мариян дальше — ти мій приятель, правда?

— До смерти, дорогий Марияне! — відповів молодець притуливши горячу голову Марияна до своїх грудий.

Кілька хвиль опісля лежав Гнатко на ліжку Марияна, а Мариян на своїй канапцї. В комнатї було темно і тихо. Чи спали, на то нехай відповідять хороші читателькп. Я лиш тілько додам, що на другий день, о четвертій годинї по обідї, виїхав Мариян з Варшави і лишив Уршулю — під опікою Гнатка.

(Дальше буде).

З друкарні В Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.